

har man fra Eks. i Viborg Amt kun kunnet uddele til $\frac{2}{3}$ eller højst til $\frac{1}{4}$ af de virkelig trængende. Jeg maa antage, at Ministeriet gaar efter visse Regler ved denne Fordeling, men dem have vi ikke kunnet faa Oje paa. Jeg glæder mig naturligvis over, at den ærede Kultusminister har stillet Forslag om Foranstaltning af en Prøve paa en Billeddekoration af Viborg Domkirke, ligesom jeg glæder mig over, at det ærede Finansudvalgsmedlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) har udtalt sig saa fordelagtig om denne Sag, jeg haaber derfor, at denne Bevilling vil gaa igennem. Jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister, hvorfor et Forslag, der tidligere har pranget paa Finansloven og i sin Tid af den daværende Minister blev fremsat som noget saa vel begrundet, at man næsten skulde tro, det var gaaet igennem, nu er fuldstændig borte. Det er Bevillingen til Spårkær Kirke i Borrits Sogn i Viborg Amt. Det under mig, thi jeg har lagt Mærke til, at de Kirker, der ikke blive bevilgede det ene Aar, i Almindelighed komme op Gang efter Gang, indtil de endelig gaa igennem. Maaske er der her sket noget særligt, maaske de tegnede Bidrag ikke længere ere til Stede, maaske er der andre Grunde til, at Sagen er gaaet ud.

Jeg skal dernæst henvende mig til den højtærede Minister om en anden Sag. Der blev i Fjor vedtaget en Istandsættelse af Hjarbæk Havn. Overslaget var beregnet til 17,200 Kr., og Halvdelen blev bevilget herfra med, at Amtet bevilgede den anden Halvdel. Nu har det vist sig, at det ikke har været muligt at gennemføre Sagen, og enhver, som kommer der, vil se, at dette for Resten temmelig store Havneanlæg ikke en Gang kan benyttes af Fiskerbaade, men at disse maa lægge sig uden for Havnen, idet denne er helt fuld af Mudder og nedfaldne Sten, og ser man det, er jeg overbevist om, at man maa komme ind paa — især da man ved, at der bor en saa dygtig Fiskerbefolkning i Hjarbæk — at der maa gøres noget. Jeg er derfor taknemmelig for, at man i Fjor gav dette Beløb, men Betingelsen kan ikke opfyldes. Fra Amtet er der ydet 2,000 Kr., fra Viborg By 500 Kr., fra Sognekommunen 1,000 Kr., fra Beboerne i Hjarbæk 1,000 Kr.; det udgør tilsammen 4,500 Kr., og den mangler altsaa 4,100 Kr. Nu er det Fiskernes Overbevisning, at den Plan, der nu er fremme til Havnens Istandsættelse, er for stor og kostbar, at der vilde kunne spares en Del, og at de dog vilde kunne faa samme Nytte deraf. Saaledes kunde f.

Eks. den nordlige Mole, der nu er det bedste i Havnen, blive, som den er. Det eneste, man kunde tænke sig at opnaa ved dens Istandsættelse, er at det hele kunde se ganske godt og prægtigt ud, men det bryde Fiskerne sig ikke om, naar de ellers kunne komme til at ligge godt. Det Skillerum, som man vil sætte i den gamle Havn, og som vil afskære Halvdelen deraf, anser man ogsaa fra deres Side for unyttigt. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister og det ærede Finansudvalg, om man ikke kunde gaa en af to Veje. Man kunde sige, at det bevilgede Beløb plus det, som gives fra Amtet, Kommunerne og private, altsaa ca. 13,000 Kr., skal anvendes til Havnen, thi da er det ogsaa de hjemlige sagkyndiges Mening, at Havnen kan laves udmærket i Stand, eller man kunde, hvis Regeringen mener, at den maa følge sine egne sagkyndige paa dette Omraade, sige, at i Stedet for, at de private og Kommunerne skulde give Halvdelen, skulde de blot bidrage en Tredjedel, medens Staten gav de to Tredjedele. Saa vilde Spørgsmaalet kunne løses.

Angaaende Perronforholdene paa Viborg Station vil jeg sige, at det glædede mig, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) allerede har fremdraget det, men jeg vil dog ogsaa gerne trække disse Krav en lille Smule frem. Kommer man til Viborg en Gang i Tørvej, tror jeg ganske vist, at enhver, som lukker sine Øjne op, vil se, hvor vel indrettet og smuk den ny Station i det hele taget er. Derimod tror jeg, at han om Perronforholdene vil sige: Danmark et et lidet fattigt Land. Nu har man forstaaet at opføre denne dejlige Bygning, men Perronen ligger i Gruset. Kommer han derimod paa en Regnvejrsdag, eller naar det har regnet i flere Dage, vil han se, at der er et slemt Ælte at komme igennem. Jeg er ikke af dem, der ville gøre en Kat Fortræd og endnu mindre en Minister, men jeg skal indrømme, at da jeg i Sommer hørte, at den højtærede Indenrigsminister og Chefen for Banevæsenet aflagde Viborg et Besøg, var min første Tanke den: Bare det vilde regne den Dag og ogsaa nogle Dage før, for at de kunde faa at føle, hvordan det er at gaa i en saadan Grusvælling i Regnvej. Jeg haaber ikke, at den højtærede Minister vil tage mig dette mit Ønske ilde op, men at han derimod vil belønne ondt med godt og sørge for, at disse Forhold snarest mulig blive ordnede. Jeg skal om et andet Punkt indskrænke mig til at udtale det Haab, at den